

Tımarhane Günlükleri Gün İki

– fıdan-yesim-polattan · 22 Şubat 2025

Bu sabah, papatyalarımın solduğunu gördüm. İçimde bir hüznün belirdi; üzgünüm, sevgilim. Halbuki onların suyunu değiştirmiştim, ya da değiştirecek miydim, inanın hatırlamıyorum. Bu belirsizlik bile beni daha da derin bir üzüntüye sürüklüyor. Ama bu satırları yazdıktan sonra, ilk işim tekrar onların suyunu değiştirmek olacak, sana söz. Onlar, burada benim tek tesellim; her bir yaprakları, senin varlığını hatırlatıyor.

Bugün öğlene doğru doktor geldi ve vazoyu sordu. "İstersen götürebiliriz, burada durmayın," dedi. Oysa içinde çiçeklerin olduğunu biliyordu. Ama yanımda, senin hatıran olan o papatyaların solmuşken, bu teklifini duyduğumda içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Cevap vermedim; belki de onun bu kadar rahat olmasına anlam veremediğim için. Çok da ısrar etmedi, fakat bu durum yine de beni derin düşüncelere itti.

İçimdeki duygular karmaşık. Papatyaların solması, benim içsel mücadelemın bir yansıması gibi. Her sulama, senin anılarında dolu. Her sulama, benim umudumu yeniden yeşertecek. Çünkü belki bir gün döneceksin, belki bu yalnızlık sona erecek. O zaman, bu papatyalar yeniden canlanacak; tıpkı sevgimizin yeniden yeşermesi gibi.

Biliyorum, belki deliyim, ama bu delilikte bir gerçek var. Sevgim, beni hayata bağlıyor. Doktorun bakışları, beni ne kadar anladığını hissettiriyor gibi. Ama yine de burada yalnızım; kimse gerçek hislerimi anlayamaz gibi geliyor. Şimdi, içimdeki bu karmaşayı anlamaya çalışırken seni bekliyorum. Her gün, her an, umudumu kaybetmeden seni düşünüyorum.

Ve sana söz veriyorum, sevgilim, onları bir daha sulayacağım. Çünkü her bir çiçek, benim içimdeki umudun bir parçası. Umut dolu kalbimle, bir gün seni yeniden bulacağım; her an seni düşleyerek bu savaşı sürdürmeye devam edeceğim...